

uden at have Forslaget for os, hævdede den rigtige Opfattelse. Jeg synes, det er naturligt, at dette bliver bemærket.

Men overfor andre end de i § 5 nævnte, i Antal faa og gennemgaaende højt lønnede Embedsmænd, overfor de andre og mere underordnede Embedsmænd foreslaas der ikke andet end den almindelige Regel, at overfor Embedsmænd skal der dels følges samme Offentliggørelsesprincip som overfor Rigsdagsmænd, dels skulle de paagældende Embedsmænd have deres overordnede Tilladelse til at modtage lønnet Hverv ved Siden af deres Embedsstilling. Jeg kan ikke begribe, hvorledes nogen kan have noget at indvende herimod. Jeg ser ogsaa, at Embedsmændene i den Adresse, de have indleveret hertil, have haft noget ondt ved egentlig at finde nogen Indvending derimod. De sige, at § 2 omfatter bl. a. dette, at en Embedsmand foruden sit embedsmæssige Hverv tillige overtager „1) et Hverv til Varetagelse af egentlige Statsinteresser (Statshverv), 2) Hverv, der vel vedrøre private Forhold, men hvis Besættelse foretages af en Statsmyndighed”, og saa siges der herom: „Da Staten, naar den har Udnævnelsesretten, selvfølgelig vil vaage over, at Beskikkelsen ikke aabner nogen som helst Mulighed for Konflikt med Statens egne Interesser, vil en yderligere Tilladelse være ufornoden i de under 1 og 2 nævnte Tilfælde, og en eventuel Lov bør give Udtryk for dette.” Ja, men det er jo ligegyldigt. Det er ganske klart, at de paagældende Embedsmænd ikke kunne faa et andet Statshverv eller et Hverv, som vel vedrører private Forhold, men hvis Besættelse foretages af en Statsmyndighed, medmindre det billiges af deres overordnede, af de Embedsmænd, som foretage Udnævnelsen. Naar de paagældende Embedsmænd ikke have anden Indvending at fremføre end denne, have de efter min Mening i Virkeligheden ikke nogen forstaaelig eller overhovedet nogen Indvending af Betydning at fremkomme med. Det, der foreskrives i § 2, er i Virkeligheden ikke andet, end hvad god Orden og Sømmelighed kræver. Det er da i høj Grad urimeligt, at den underordnede Embedsmand ved Siden af sin Embedsstilling skal kunne paatage sig lønnet Arbejde, som hans overordnede finder det uheldigt, at han har. Og hvorledes vil dette kunne praktiseres, naar den overordnede har sin Opmærksomhed henvendt derpaa? Den underordnede Embedsmand vil dog altid komme til at bøje sig i dette Tilfælde.

I § 1 indeholdes ikke andet, end hvad

der er selvfølgeligt. Dette Offentliggørelsesprincip, som anvendes overfor Rigsdagsmænd og overfor Embedsmænd med Undtagelse af de i § 3 nævnte, anser jeg for at være en brugbar Regel i dette Tilfælde, men jeg vil henstille, om den ikke maa blive anvendt i et Tilfælde til — det er den eneste Ændring, som det er mig magtpaaliggende at faa gjort til det foreliggende Forslag —, nemlig overfor Ministre. Det er meget muligt, at man vil finde, det i Almindelighed er for meget at forlange, at en Mand, som paa Grund af de politiske Forhold udpeges til at være Minister, en Stilling, som altid er foreløbig og som oftest kortvarig, skal opgive alt det Erhverv, han har, hele sin Livsstilling. Et saadant Krav kan man vel vanskeligt gennemføre, det kan naturligvis faa ubehagelige Konsekvenser for den paagældende, men man kan i det mindste kræve, at Offentligheden straks faar fuld Besked om, hvilke Stillinger de vedkommende Ministre anse det for rigtigt at bevare ved Siden af deres Ministerstillinger. Det kunde ske paa den Maade, at der indføjes i den Lov, som her skal gives, en Bestemmelse om, at naar et Ministerium første Gang giver Møde i Tinget, offentliggøres fra Formandsædet, hvilke Stillinger de enkelte Ministre agte at bevare i Fremtiden, medens de ere Ministre. Saa er der ingen Grund for Offentligheden til at nære nogen Betænkelse, alle faa at vide, hvorledes Ministrene ere stillede, og man kan være rolig for, at Ministrene, saa advarede, som vi ere her i Landet, neppe, naar det skal offentlig bekendtgøres, ville bevare nogen Stilling, som ikke paa forsvarlig Maade kan forenes med en Ministerstilling. Jeg kan ikke se, at der fra nogen Side kan indvendes noget imod denne Henstilling, og det er derfor mit Haab, at den skal blive tagen til Følge under dette Forslags videre Gang gennem Tinget.

Medens jeg anser de Bestemmelser, som ere foreslaaede for Departementschefer og Dommere, i al Almindelighed for at være fyldestgørende, kunde jeg ønske, at der for Dommernes Vedkommende tilføjes en enkelt Bestemmelse om, at Dommere ikke maa modtage nogen Ordensdekoration eller Udmærkelse af lignende Art. Det tror jeg vilde være heldigt. Jeg skal henstille det til Overvejelse under Forslagets videre Behandling.

I øvrigt kan jeg paa mit Partis Vegne tilsige dette Forslag vor Støtte. Vi anse det her fastslaaede Offentliggørelsesprincip for at være om ikke det bedste, saa dog et brugbart Grundlag, og vi tro,